

Børn. Det er Baggrunden, det synes jeg, man hverken kan eller bør skjule, at der har været og er stærk Uro — man kan godt sige mellem os, der har mindreaarige Børn, specielt her i Storbyen, paa Grund af disse uhyggelige og stadig gentagne Sædelighedsforbrydelser, som man ikke, saa længe man har den gældende Straffelov, er i Stand til at reagere overfor paa betryggende Maade. Naar man saa skal overveje, hvad man da skal gøre, staar man endvidere i en Situation, hvor der netop for nylig er fremsat Forslag til en ny Straffelov med indgribende Regler ogsaa overfor Sædelighedsforbrydere, en Lov, som søger at ordne disse Forhold paa betryggende Maade ved at internere dem, det ikke menes forsvarligt at løslade. Men vi staar samtidig midt i et Arbejde paa at fuld-stændiggøre Umyndighedslovgivningen, at faa mere fyldestgørende Regler om Værgens Stilling, om Indlæggelse paa Sindssygehospital o. s. v., alt det, som Medlem af Folketinget Hr. Pürschel kaldte den civile retlige Frihedsberøvelse. Spørgsmaalet bliver da: Hvad kan og bør man gøre i Øjeblikket, indtil man faar vedtaget den rationelle Straffelov, og indtil man faar udbygget Værgemaalslovgivningen, saaledes som jeg har nævnt? Jeg er nemlig ogsaa selv klar over, at den endelige, den, om man saa kan sige, ideelle Løsning af Spørgsmaalet faar vi først, naar vi har faaet gennemført dels en ny Straffelov, dels en Lov om denne civile retlige Frihedsberøvelse. Men der er jo ingen, der mener, at vi kan vente saa længe; jeg mener det absolut ikke. Saa er da Spørgsmaalet: Hvilken Vej er det mest praktisk midlertidigt at gaa? Der har altsaa Folketinget og den særlige Sagkundskab paa dette Omraade ment, at det vil være rigtigst at gaa den Vej, her er foreslaaet. Thi derved opnaar man at kunne umyndiggøre disse Personer, som der kan være Tale om, i personlig Henseende. Derved opnaar man at kunne internere under betryggende Forhold ikke alene dem, der vilde falde ind under en Straffelov, men ogsaa dem, der til sin Tid vilde falde ind under andre Former for civilretlig Frihedsberøvelse, hvilket man jo ønsker.

Jeg tror, at denne Vej er den eneste, ad hvilken man midlertidig vil kunne opnaa, saa vidt det overhovedet er muligt, at undgaa de Onder, som man ikke kan undgaa for Alvor, før man faar baade en Udbygning af Umyndighedsloven og en ny Straffelov vedtaget. Som en foreløbig Løsning af Spørgsmaalet tillader jeg mig da

at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling.

Nygart: Den højtærede Justitsminister har jo nu givet en udførlig Redegørelse for Lovforslagets Tilvejebringelse og for, hvad der har været Anledning til det. Dette er jo bekendt nok, og jeg skal ikke yderligere repetere det. Jeg skal kun sige, at jeg føler ingen Lyst eller Trang til at optage en Debat her om Ministerens Beføjelse til at internere den Sædelighedsforbryder, hvorom Talen er. Ministerens Lovhjemmel dertil vil jo nu blive prøvet ved Domstolene, og der skal være Tavshed, imedens Retten sidder. Selve Ministerens Bestræbelser for at uskadeliggøre den Slags samfundsfarlige Personer er vi jo fra alle Sider enige om at støtte; det er kun om selve den Maade, hvorpaa det sker, der har været og er Strid og var en ret kraftig Strid i Folketinget. Jeg vil udtale en Anerkendelse af, at den højtærede Justitsminister har imødekommet Henstillingerne om at gøre Forsøg paa at løse Spørgsmaalet og faa indført Bestemmelser til Værn mod den Slags Forbrydere ved at fremsætte det Lovforslag, som nu her foreligger. Den højtærede Minister har valgt at søge Opgaven løst ved at fremsætte sit Lovforslag som et Tillæg til Umyndighedsloven. Hvorvidt det er den rette Vej, derom har der været en Del Uenighed i Folketinget og en Uenighed af ret dybtgaaende Natur. Lovforslaget blev jo fremsat i Folketinget og der vedtaget efter Indstilling af et Flertal i det nedsatte Udvalg, men der var ogsaa i Udvalget et Mindretal, bestaaende af Venstre og et Medlem af det konservative Folkeparti, Fru Mathilde Hauschultz, som stillede et Forslag til Lov om Foranstaltninger mod ikke fuldt tilregnelige Personer. Dette blev, som Ministeren nævnte, forkastet med 81 Stemmer mod 46. Det foreliggende Lovforslag er altsaa ikke kommet til os som Udtryk for blot nogenlunde Enstemmighed i Folketinget, men er vedtaget mod et betydeligt Mindretal. Derfor kan det jo desværre ikke forudses, at det vil blive saa let at komme til en Løsning ved Behandlingen her i Tinget.

Forskellen mellem de to Standpunkter overfor denne Sag i Folketinget kan vel kort udtrykkes saaledes, at efter det Lovforslag, der nu foreligger her som vedtaget, kan en Person uden at have begaaet en strafbar Handling, blot paa Mistanke om at ville begaa en saadan, interneres ved Dom, afsagt af Civilretten, hvor Dommeren maa nøjes med de Be-